

Arrest

nr. 205 938 van 26 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief gedateerd op 10 november 2016, geregistreerd op 8 december 2016 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 6 februari 2017 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 20 februari 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2016 werd ingediend door :

[M.,R.W.]

nationaliteit: Kenia

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het feit dat ze bij haar familie hier in België verblijft, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene levert echter geen bewijzen van effectieve banden met haar familie.

Het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (ze van België houd, ze haar niet kan inbeelden ergens anders te leven) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 6 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [M.,R.W.]

[...]

nationaliteit: Kenia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van "het respect zijnde de naleving aan de wettige vervroegingen van anderen". Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Betreffende de nietigverklaring van de principiële beslissing.

Overwegende dat de tegenpartij verklaard heeft — op datum van 06.02.2017 — dat de aanvraag van 08.12.2016 ingediend door de verzoekster in uitvoering van art. 9bis "onontvankelijk" is.

Dat de motivatie gebaseerd is op het feit dat de verzoekster geen speciale omstandigheden aanbrengt die toelaten de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Terwijl dat:

De tegenpartij behaagt zich te bevelen dat alle omstandigheden uiteengezet door de verzoekende partij uitgesloten worden van de categorie - „uitzonderlijk" -.

Overwegende dat deze bewering afdoende is in de mate dat de tegenpartij weet dat bovengenoemde omstandigheden niet door de wet worden omvat en dat zijzelf nooit een beslissing motiveert die het verblijf toekent, aan een persoon - door wie zij dus slechts „de uitzonderlijke omstandigheden" erkent,...

Dat de verzoekende partij dus op deze onbetwistbare wijze zonder elk referentiepunt is, om te begrijpen waarom de omstandigheden die zij voorlegt de uitzonderlijke omstandigheden die door de wet worden opgelegd, waar zij niet worden beschreven en dat de tegenpartij niet opsomt.

Dat het tot gevolg heeft dat de tegenpartij aldus opzettelijk een discriminatie uitvoert tussen de personen die het verblijf vragen en deze onder hen die het niet verkrijgen.

Dat het om een overduidelijke overtreding van de gelijkheid van de personen gaat levend op Belgisch grondgebied en het in tegenstelling tot dat wat de tegenpartij in de motivatie van zijn beslissing beweert - artikelen 10-11 van de Constitutie -.

Dat het om een motivatie gaat die niet adequaat is ten opzichte van de elementen die niet van de verzoekende partij ter kennis worden gebracht. Zo eerbiedigt de tegenpartij zijn verplichting tot motivatie niet die in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 wordt voorgeschreven.

Immers in de tabel —

https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/FR/Documents/Statistiques/Stat_A_SRH_fr_2011.pdf.-

Betreffende de regularisatie beslissingen de geregulariseerde personen die per aangenomen criterium en per soort procedure worden geregeld, leert men dat personen op basis van hun duurzaam plaatselijke inburgerijking gaan, dus op basis van de lengte van hun verblijf en hun integratie werden geregeld.

Dat de tegenpartij dus niet kan beweren - voor wat betreft de verzoekster - dat deze elementen op zich geen voldoende toekenningredenen van het verblijf zijn of ten minstens vormen, deze zou hebben uitgelegd waarom.

Gezien deze praktijk, had de verzoekende partij rechtmatig het recht had om te wachten op dat haar administratieve situatie in ons land wordt geregeld gezien haar plaatselijke inburgering - werk - familie enz. werd betwist

De beslissing is dus in strijd met het algemene principe van respect te wijten aan naleving van de wettige verwachtingen van anderen.

Overwegende de formele verplichting tot motivatie die op de instantie krachtens verschillende wettelijke beschikkingen weegt, - weliswaar geenszins de uitvoerige weerlegt van alle argumenten die door de verzoekster naar voren worden gebracht, maar slechts de verplichting impliceert om de verzoekster in kennis te stellen van de redenen die de betwiste handeling hebben bepaald, onder voorbehoud echter dat de motivatie antwoordt, op impliciete wijze maar zeker, aan de wezenlijke argumenten van de belanghebbende (CEG, arrest 2206 van 3 oktober 2007, arrest 3348 van 30 oktober 2007 en arrest 5389 van 21 december 2007).

Overwegende dat het betaamt vast te stellen dat de eenvoudige verwijzing naar het onregelmatige karakter van het verblijf van de verzoekende partij om niet haar integratie en haar wil om te werken tegen te houden laat niet toe aan de verzoekende partij om de redenen van de beslissing te begrijpen

dat het daarom duidelijk is dat de aanvragers van een vergunning van verblijf altijd in onregelmatige staat zijn en geïntegreerd worden terwijl zij in een onregelmatig verblijf in België waren.

Dat het betaamt meer verklaring van de tegenpartij te eisen helemaal niet gelijkstaat om de redenen van de redenen van de aangevochten beslissing te vereisen.

Overwegende dat de tegenpartij zich tegenspreekt tussen twee takken van de motivatie van de aangevochten beslissing...

In de mate dat zij enerzijds beweert dat de verzoekende partij zich in haar land zou moeten terugkeren om de stappen te ondernemen eigen aan artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980, maar dat zij erger ter gelijktijd beweert dat zij zich aan een organisatie moeten richten - IOM - om de adequate hulp te ontvangen door Re-integratiefonds om zich in haar geboorteland...

Overwegende opnieuw dat de aangevochten beslissing niet adequaat is en dat de tegenpartij het principe van de hierboven aangevoerde middelen niet heeft geëerbiedigd. Dat zij geannuleerd moet worden.

Betreffende de nietigverklaring van de beslissing van het bevel om het gebied te verlaten:

Overwegende dat bovengenoemde beslissing ter uitvoering van de beslissing is genomen die de beslissing onontvankelijk verklaart.

Dat daaruit voortvloeit dat zij toevoegende is en dat de tegenpartij weglaat uit te leggen waarin de hoofdbeslissing het tweede moest veroorzaken.

Dat bovengenoemde beslissing dus hetzelfde lot moet volgen dan de hierboven gekritiseerde beslissing.

Dat hieruit voortvloeit dat het bevel om het gebied te verlaten geannuleerd moet worden.”

2.2.1. De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze is gerechtvaardigd. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer wordt vastgesteld dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld.

Verzoekster wijst erop dat de wet de buitengewone omstandigheden niet nader uiteenzet en het bestuur positieve beslissingen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet motiveert, waardoor zij zonder referentiepunt is. Zij betoogt dat dit tot gevolg heeft dat *“de tegenpartij [...] opzettelijk een discriminatie uitvoert tussen de personen die het verblijf vragen en deze onder hen die het niet verkrijgen”*.

Verzoekster neemt dus als uitgangspunt volgende twee categorieën van vreemdelingen: enerzijds de categorie van vreemdelingen die een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vragen en anderzijds de categorie van vreemdelingen die de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd. Deze tweede categorie van vreemdelingen maakt echter volledig deel uit van de eerste categorie van vreemdelingen. De Raad ziet dus niet in hoe er tussen beide categorieën van vreemdelingen dan sprake kan zijn van gelijke gevallen die ongelijk worden behandeld, of van ongelijke gevallen die gelijk worden behandeld. In zoverre verzoekster doelt op de verschillende behandeling van enerzijds de aanvragers die een verblijfsmachtiging wordt toegekend en anderzijds de aanvragers wiens aanvraag wordt geweigerd, merkt de Raad op dat zij volledig in gebreke blijft om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat er op dit punt dan sprake is van gelijke gevallen. Zij toont zo niet concreet aan dat zij zich in eenzelfde situatie bevindt als vreemdelingen die een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben verkregen, en zij dezelfde elementen inriep ter ondersteuning van de onontvankelijkheid en de gegrondheid van haar aanvraag als deze andere vreemdelingen, maar in tegenstelling tot deze andere vreemdelingen haar aanvraag onontvankelijk zag verklaard.

Verzoekster blijft in gebreke om met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk zijn gehandeld. Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte elementen ter ondersteuning van de buitengewone omstandigheden en telkens voor elk van deze elementen gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard. Waar verzoekster inriep familie te hebben in België, wordt gesteld dat zij naliel bewijzen voor te leggen van effectieve banden met haar familie. Verweerder stelt ook vast dat verzoekster op geen enkele wijze toelicht waarom dit feit op zich het haar heel moeilijk maakt om zich naar het herkomstland te begeven voor het indienen van de aanvraag. De voorgelegde arbeidsovereenkomst wordt verder niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat verzoekster nooit een officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgische grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Waar verzoekster stelde in haar herkomstland niets meer te hebben om te kunnen overleven, stelt het bestuur vast dat dit een bewering is. Verder wijst hij op de mogelijkheid voor verzoekster om zich bij een terugkeer naar haar land te laten bijstaan door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), die ook over een re-integratiefonds beschikt. Over de overige aangehaalde elementen, in het bijzonder verzoeksters verklaringen dat ze van België houdt en ze zich niet kan inbeelden elders te leven, oordeelde het bestuur dat deze omstandigheden de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

De tweede bestreden beslissing motiveert verder dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat zij niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoekster betoogt dat de wet de buitengewone omstandigheden niet verder uiteenzet en verweerder positieve beslissingen over verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet motiveert, waardoor zij zonder referentiepunt is. Met dit betoog toont zij echter niet aan dat de in de eerste bestreden beslissing voorziene motivering haar niet in staat stelt om kennis te nemen van de redenen waarom de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden aanvaard en dit op een manier dat zij er op nuttige wijze in rechte tegen kan opkomen. Zij toont niet concreet aan dat enige door haar ingeroepen buitengewone omstandigheid niet of niet afdoende is beantwoord. Er dient dan ook te worden aangenomen dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Verzoekster stelt nog dat de motivering "*niet adequaat is ten opzichte van de elementen die niet van de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht*". Het is de Raad niet helemaal duidelijk wat verzoekster hiermee precies bedoelt. Zij toont met dit betoog niet aan dat de in de eerste bestreden beslissing voorziene motivering de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden niet adequaat en afdoende heeft beantwoord.

Verzoekster stelt nog dat de verwijzing naar het onregelmatig karakter van haar verblijf haar niet toelaat te begrijpen waarom haar integratie en haar werkbereidheid niet worden aanvaard. Dit betoog is evenwel vreemd aan de eigenlijke motivering van de eerste bestreden beslissing. Hierin wordt immers nergens verwezen naar het onregelmatig karakter van het verblijf van verzoekster. Wel wordt verwezen naar het gegeven dat zij geen effectieve familiebanden aantoonde en in dit verband ook geen verdere toelichting verstrekt, het gegeven dat zij geen officiële toestemming heeft om te werken, het gegeven

dat zij zich beperkt tot een 'bewering' niets meer te hebben om te overleven in het herkomstland, het gegeven dat zij een beroep kan doen op de IOM voor een terugkeer naar het herkomstland en het gegeven dat de overige aangehaalde elementen de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Dit betoog kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoekster ziet verder een tegenspraak in de motivering, waar enerzijds wordt gesteld dat zij dient terug te keren naar haar herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure en anderzijds wordt gesteld dat zij zich kan richten tot de IOM om hulp te verkrijgen van een re-integratiefonds. Verweerder heeft met dit laatste willen antwoorden op een bewering van verzoekster dat zij in haar herkomstland niets meer heeft om te overleven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat indien zij een beroep zou doen op ondersteuning door de IOM het voor haar niet langer mogelijk zal zijn om een aanvraag via de reguliere procedure in te dienen of om, indien haar aanvraag ingediend vanuit het buitenland positief wordt beoordeeld, terug te keren naar België. Een concrete tegenstrijdigheid in de motivering wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster lijkt ten slotte aan te geven dat de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is, waar deze beslissing is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing en niet wordt uitgelegd "*waarin de hoofdbeslissing het tweede moest veroorzaken*". Er blijkt evenwel niet dat de tweede bestreden beslissing is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing steunt op eigen motieven in rechte en in feite, waarvan niet blijkt dat deze niet afdoende zijn. Dit betoog van verzoekster kan dan ook niet worden aangenomen.

De motiveringen van de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoekster betoogt dat er sprake is van een duidelijke beoordelingsfout en aan geeft dat zij niet akkoord kan gaan met de voorziene motivering in de eerste bestreden beslissing, dient het middel verder te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van het eveneens geschonden geachte artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die

het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde verweerder dat verzoekster met haar aanvraag niet aantoonde dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Verzoekster geeft aan dat volgens de statistieken van de Dienst Vreemdelingenzaken een duurzame lokale inburgering, meer bepaald een goede integratie en een lange verblijfsduur, een grond zijn om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Zij stelt dat verweerder dus niet kan stellen dat deze elementen voor haar geen voldoende reden zijn om haar toe te laten tot een verblijf, of minstens dit dan niet voldoende werd gemotiveerd. Verzoekster gaat met haar betoog andermaal voorbij aan de eigenlijke motivering en inhoud van de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing spreekt zich niet uit over de grond van haar aanvraag. Hierin wordt enkel uitspraak gedaan over de vraag of er buitengewone omstandigheden voorliggen die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt gedaan. Er wordt geoordeeld dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden aantoonde. Het bestuur heeft zich dus nog niet uitgesproken over de vraag of verzoekster ten gronde een verblijfsmachtiging dient te worden toegestaan, en diende dit ook niet te doen en hierover dus ook niet motiveren.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een duidelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.5. Verzoekster lijkt zich nog te beroepen op een schending van het vertrouwensbeginsel, waar zij voorhoudt dat zij een rechtmatige verwachting kon hebben dat haar administratieve situatie in België zou worden geregeld gelet op haar lokale verankering, haar werk en haar familie. Zij geeft aan deze rechtmatige verwachting te koesteren omdat de statistieken van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden leren dat een duurzame lokale inburgering, meer bepaald een goede integratie en een lange verblijfsduur, een grond zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Er wordt herhaald dat de eerste bestreden beslissing enkel handelt over de ontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag, en nog geen standpunt inneemt over de gegrondheid ervan. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat zij aan de statistieken van de Dienst Vreemdelingenzaken enige rechtmatige verwachting kon ontleen dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden als dusdanig zouden worden aanvaard en haar aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard. Een schending van het vertrouwensbeginsel kan dus niet worden vastgesteld.

2.2.6. In zoverre verzoekster met de ingeroepen schending van "*het respect zijnde de naleving aan de wettige vervroegingen van anderen*" niet doelt op een schending van het vertrouwensbeginsel maar op een andere rechtsregel of -beginsel, kan de Raad enkel vaststellen dat dit hem dan volstrekt onbekend is. Het is de Raad volstrekt onduidelijk wat hiermee dan precies wordt bedoeld, zodat verzoekster zelf een verder onderzoek hieromtrent onmogelijk maakt.

2.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS